

Olek Grotowski i Małgorzata Zwierzchowska, Zac

Gdy czasem młoda polonistka
Taka naiwna, schludna taka,
Egzaltowana, świeża, czysta,
Że chciało by się sięść i płakać.
Więc gdy ta polonistka właśnie
Małpując młodopolskie pozy
Wybiegnie o porannym czasie
Boso na łąkę między brzozy,
Poigra z pliszką i skowronkiem
Oraz z pudliszką i z biedronką,
Przywita ze wschodzącym słońkiem,
Wołając: - Witaj jasne słońko!
Z róż i powojów splecie wieńce,
Pomacha rączką do motyla,
Kraśnym obleje się rumieńcem
Widząc jak pszczołka kwiat zapyla.
Coś z Anny German gdy zanuci,
Wyrecytuje coś z Asnyka,
A potem bardzo się zasmuci
Nad żabką, którą bocian łyka,
I chcąc zapłakać nad półtrupem
(bo drugie pół ten bocian urwał)
Wlizie tą bosą nogą w kupę
I wyda okrzyk: - Ożesz kurwa!
To - jeśli byłbym na tej łące
Naocznym świadkiem tego zgrzytu -
Jak jestem facet niepijący,
Pół litra wychlałbym z zachwyty!